

ПРАВООХОРОННА ФУНКЦІЯ СУЧАСНОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ ДЕРЖАВИ

Зардов Р. Р.

студент

*Навчально-наукового інститут права та інноваційної освіти
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна*

*Науковий керівник: **Корень А. О.***

кандидат юридичних наук,

*доцент кафедри загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна*

Концепція розуміння правоохоронної функції тісно пов'язана з розумінням таких понять як «правова держава» та «верховенство права». Для забезпечення достатнього рівня захищеності прав людей та суспільства, існують правоохоронні органи, вони через свою діяльність запобігають злочинству, що несуть пряму небезпеку суспільству та їх правам. Через це були створенні нові підрозділи для боротьби зі значною кількістю злочинності на сьогодні.

Також, безпосередньо важливим представником забезпечення роботи правоохоронних органів та її діяльності є самі органи влади, вони забезпечують правоохоронну функцію держави. Правоохоронні органи характеризуються чітким розподілом діяльності з основними напрямками функцій правоохоронної діяльності визначеними наявністю спеціальним розподілом.

Так, у чинній Конституції України поняття «правоохоронні органи» вживається лише раз – у ч. 3 ст. 17, де спеціальне завдання щодо забезпечення державної безпеки і захист державного кордону України покладаються на «відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом» [1, с. 167].

Для забезпечення впливу права на відносини між людьми і виникають різні функції права. Так, В. Дяченка наголошує, що правоохоронні функції можна поділити на: головні та другорядні функції. Дяченко відокремлює такі функції як: а) контрольна (наглядова); б) дозвільна (надання дозволів на проведення відповідної діяльності, зокрема підприємницької, чи вчинення певних дій); в) правороз'яснювальна (яка включає в себе функцію надання правової допомоги); г) аналітична та методична; г) інформаційна (здійснення інформування інших державних органів, зокрема і правоохоронних);

- д) нормотворча (із правом ухвалення актів міжвідомчого характеру);
- е) координаційна [2, с. 105].

Важливо наголосити, що сутність реалізації правоохоронної функції не визначається лише охороною конституційних прав і свобод. Більшою мірою така функція показує здатність держави забезпечити відповідний правовий режим. Саме тому варто досліджувати правоохоронну функцію як системоутворювальну функцію сучасної держави. Конституційне гарантування прав і свобод людини і громадянина як основних цінностей держави зумовлює їх верховенство стосовно цінностей публічно-правового характеру держави, визначає зміст публічного управління. Це приводить до зміни цільового призначення правоохоронної діяльності в системі публічного управління [2 с. 107].

Правоохоронні функції вони тісно пов'язані між собою. Взаємодія правоохоронної функції з функціями держави, зокрема з функцією боротьби з міжнародними злочинами. У зв'язку з інтеграцією суспільства відбувається й дифузія злочинних контактів. Це призводить до того, що злочинність окремої країни не може розглядати лише як її власне «надбаня» [3 с. 9].

Основною умовою для існування правової держави є забезпечення правоохоронними функціями поняття, що людина є вищою цінністю. Саме таке ставлення держави до людини вирішально впливає на зміст правоохоронної функції держави. Правоохоронна функція, як ми вже зазначали, має комплексний характер, оскільки здійснюється в усіх сферах життя суспільства і має визначальне змістовне навантаження саме в публічному управлінні [2 с. 106].

Можна сказати так, що правоохоронні функції вони відображають саму сутність держави, тобто вони є «дзеркалом» держави. Саме через правоохоронні функції ми можемо побачити взаємозв'язок держави з суспільством, а це є головною складовою сучасної демократичної держави та пануванням в неї верховенства права. Завдяки правоохоронним функціям, держава виконує завдання такі завдання як: охорони та нагляду за суспільством. Якщо ж позбавити державу правоохоронних органів, почнеться хаос в самому суспільстві, що не уможливило створення демократії, та люди почнуть посягати на права інших. Тому, щоб відкреслити варіант таких випадків, держава впроваджує свої зусилля на посилення боротьби зі злочинністю.

Підсумовуючи усе вище сказане, можна сказати, що для реалізації сучасного демократичної держави, правоохоронні функції стають головним чинником державної діяльності. Вони є «дзеркалом» держави, функції спрямовані на врегулювання суспільних відносин, щоб унеможливити появи хаосу в самому суспільстві та через впровадження

державою саме належної реалізації цих функцій, можна бути впевненим, що можна буде встановити гарну демократичну державу.

Література:

1. Ковалів М. В. Адміністративно-правове регулювання діяльності правоохоронних органів у демократичній державі. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. 2018. С. 166–173. URL: <http://dspace.lvduvs.edu.ua/bitstream/1234567890/997/1/21.pdf>

2. Хоміч Ю. Г. Правоохоронна функція сучасної демократичної держави: Публічно-управлінський аспект. *Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права*. 2021. № 5. С. 103–107. URL: <https://chasopys-ppp.dp.ua/index.php/chasopys/article/view/132/119>

3. Волоско В. В. Функції правоохоронних органів у демократичній державі. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. 2008. С. 1–11. URL: https://www.lvduvs.edu.ua/documents_pdf/visnyky/nvsvy/02_2008/08vuvudd.pdf

ІНСТИТУТИ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА У МЕХАНІЗМІ ЗАПОБІГАННЯ І ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В ОРГАНАХ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ

Наливайко І. О.

*викладач кафедри загальноправових дисциплін
Навчально-наукового інституту права та інноваційної освіти
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна*

Взаємодія органів влади з інститутами громадянського суспільства у сфері формування та реалізації антикорупційної політики – необхідна умова їхньої ефективної і прозорої діяльності. Для запобігання корупції можна використовувати різні заходи, але жоден з них не буде успішним, якщо під час їх реалізації не буде підтримки суспільством.

Грунтовні дослідження у сфері боротьби з корупцією здійснили такі науковці, як: О. Наджафов, О. Прохоренко, Є. Стрільченко, О. Ткаченко, М. Хавронюк, Б. Чела, А. Чешко та ін. Питання складу корупційного правопорушення досліджували С. Алфьоров, І. Богатирьов, І. Ключко, Є. Несвіт, О. Онищук та ін. Враховуючи зроблений внесок учених у вивчення різних аспектів запобігання корупції, нині нагальним питанням є визначення ефективних форм та методів участі